

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 349/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti T a M trans spedition, s. r. o., Šarovce 545, IČO 34140425, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Kašuba spol. s r. o., Horná 41, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Kašuba, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžk 2/2019 z 27. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti T a M trans spedition, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti T a M trans spedition, s. r. o.,

Šarovce 545, IČO 34140425 (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžk 2/2019 z 27. júna 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 S 83/2017-125 z 29. októbra 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“). Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky ako oneskorene podanú.

3. Sťažovateľka s napadnutým uznesením najvyššieho súdu nesúhlasí a trvá na tom, že kasačnú sťažnosť podala včas. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že uznesenie krajského súdu jej bolo doručené 14. novembra 2018, a teda posledný deň lehoty na podanie kasačnej sťažnosti bol 14. december 2018 a sťažovateľka „... podal(a) kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu... už dňa 14.12.2018 o 23:58 hod. a súčasne aj o 23:59 hod. e-mailom z adresy kasuba@kasuba.sk na adresu podatelnaKSTT@justice.sk a na adresu kasuba@kasuba.sk, ktorá bola na adresu kasuba@kasuba.sk aj doručená dňa 14.12.2018, a preto bola doručená aj Krajskému súdu v Trnave na adresu podatelnaKSTT@justice.sk už dňa 14.12.2018, t. j. v lehote na podanie kasačnej sťažnosti, resp. včas a nie oneskorene.“.

4. Podľa názoru sťažovateľky tým, že kasačnú sťažnosť odoslala 14. decembra 2018 o 23.58 h, resp. 23.59 h, urobila podanie včas a najvyšší súd jej napadnutým uznesením odňal právo na súdnu ochranu, pokiaľ doručenie podania vyhodnotil ako oneskorené.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej ústavnej sťažnosti rozhodol týmto nálezom: „1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júna 2019 č. k. 1Sžk/2/2019 porušené bolo.“

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júna 2019 č. k. ISžk/2/2019 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.*“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

11. Porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) sťažovateľka vníma najmä v posúdení času doručenia kasačnej sťažnosti.

12. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 35/02, I. ÚS 105/06, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011).

13. Za zjavne neopodstatnený návrh treba považovať teda aj návrh v prípade, ak namietaný zásah nespadá do rozsahu daného základného práva alebo medzi zásahom a referenčnou normou chýba dostatočná relevantná súvislosť (m. m. II ÚS 346/2018).

14. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: *„Žalovaný podal kasačnú sťažnosť proti uzneseniu elektronickými prostriedkami prostredníctvom elektronickej pošty, pričom z obsahu tejto elektronickej správy (č. l. 130) vyplynulo, že táto bola právnym zástupcom žalobcu odoslaná dňa 15.12.2018 o 00:00 hod., t. j. v čase, kedy už začala plynúť prvá minúta dňa 15.12.2018. Tento dátum je vyznačený ako deň odoslania v záhlaví elektronickej pošty, preto kasačný súd nemal pochybnosti o dátume jej odoslania.“*

15. Ústavný súd v predmetnej veci konštatuje, že napadnuté uznesenie je hranične ústavne akceptovateľné.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil síce stručne, avšak vzhľadom na stotožnenie sa s vecnou správnosťou napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu je v hraniciach ústavnej akceptovateľnosti a takýto postup umožňuje aj Správny súdny poriadok v spojení so zákonom č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“).

16. Podľa § 69 ods. 6 Správneho súdneho poriadku lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na správnom súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak podanie urobené elektronickými prostriedkami je doručené mimo pracovného času.

17. *V zmysle § 32 zákona o e-Governmente je podanie doručené súdu uložením správy a uložením elektronickej úradnej správy sa rozumie okamih, odkedy je elektronická úradná správa objektívne dostupná prijímateľovi v elektronickej schránke adresáta.*

18. *Z uvedeného teda vyplýva, že pre zachovanie lehoty na podanie odvolania nie je rozhodujúci okamih odoslania e-mailu, ale okamih doručenia e-mailovej správy súdu. V prípade podania urobeného elektronickými prostriedkami podpísaného zaručeným elektronickým podpisom elektronická podateľňa automaticky vygeneruje potvrdenku s presným časom prijatia podania a túto elektronickey odošle odosielateľovi.*

Nemožno teda súhlasiť s tvrdením sťažovateľky, pokiaľ včasnosť podania kasačnej sťažnosti odvodzuje od momentu odoslania zo svojej e-mailovej schránky (resp. schránky právneho zástupcu).

19. *Uvedené závery podporuje aj česká judikatúra v rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 9 Afs 28/2010 z 15. júla 2010, ktorá uvádza, že „... informační systém datových schránek (obdobné elektronickým schránkam v Slovenskej republike, pozn.) není ani držitelem (zvláštní) poštovní licence ani orgánem, který má povinnost datové zprávy odesílané prostřednictvím datových schránek doručit. Obdobně jako např. elektronické podatelny pro podání učiněná v elektronické podobě prostřednictvím veřejné datové sítě (e-mailová podání) je i informační systém datových schránek pouze technickým prostředkem, jehož využitím dochází k přenosu datové zprávy od odesílatele k příjemci (adresátovi).“.*

20. *Ústavný súd v tomto bode poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd (v zásade) nemôže svojím postupom, resp. rozhodnutím porušiť ústavou alebo dohovorom garantované právo, ak koná a rozhoduje v súlade s platným a účinným zákonom (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 660/2014, II. ÚS 46/2017). V prípade sťažovateľky išlo o zákon o e-Governmente.*

21. Pozornosti ústavného súdu neunikla skutočnosť, že uznesením krajského súdu, proti ktorému sťažovateľka smerovala kasačnú sťažnosť, bola odmietnutá žaloba sťažovateľky z dôvodu oneskorenosti. Sťažovateľka žalobu krajskému súdu doručila telefaxom (neskôr doplnila v listinnej podobe) v posledný deň lehoty a podľa krajského súdu podanie telefaxom nie je možné v zmysle platnej právnej úpravy považovať za elektronické podanie.

22. Aj ústavnú sťažnosť doručila sťažovateľka ústavnému súdu telefaxom v posledný deň lehoty určenej na podanie ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka doplnila faxové podanie v listinnej podobe opäť v posledný deň lehoty.

Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak to povaha veci nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane Civilný sporový poriadok. Ústavný súd však v záujme zachovania právnej istoty preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu.

Podľa § 125 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 40 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ide o taxatívne určenie podôb podania strany a „Týmito podaniami sa zjednocuje terminológia procesného predpisu a hmotnoprávna terminológia o písomnej forme právneho úkonu. Písomné podanie už nie je možné, ako to bolo podľa § 42 OSP, uskutočniť telefaxom.“ (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-629-6.).

Ústavný súd na základe uvedeného mohol ústavnú sťažnosť sťažovateľky tiež odmietnuť z dôvodu oneskorenosti, avšak z hľadiska záujmu zachovania právnej istoty ústavnú sťažnosť meritórne preskúmal.

Do pozornosti právneho zástupcu sťažovateľky však ústavný súd dáva skutočnosť, že právne, ale aj faktické ustráženie lehoty patrí k hlavným advokátskym cnostiam. Ako uvádza prof. Filip, „Ne náhodou se také říká, že po palmární knize je kalendář nejdůležitější pomůckou advokáta, pro ostatní právníky (ty bez palmární knihy) možná tedy tou nejdůležitější.“ (FILIP, J. Prezidentské volby v roce 2003 a počítání času v ústavním

právu. In: *Časopis pro právní vědu a praxi*. 2003, č. 1, s. 59. Dostupné na internete: <https://journals.muni.cz/cpvp/article/view/8063>).

23. Ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv, a preto odmietol ústavnú sťažnosť ako celok z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu